Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Sayı: 101
Ağustos 2006

ISSN 1300-3291
9 771300 329160

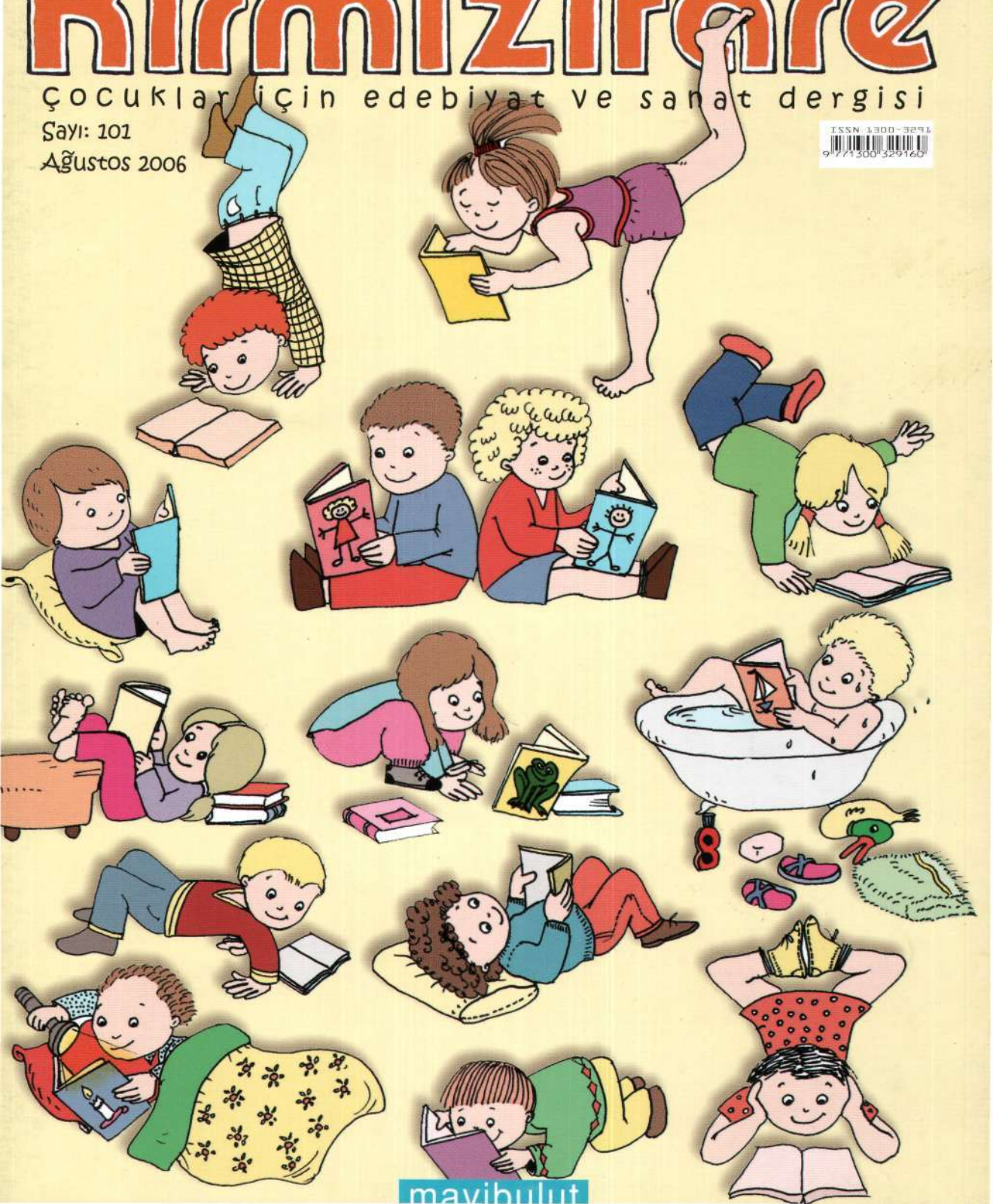

mavibulut

Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Yaygın süreli yayın. Sayı: 101, Ağustos 2006
Kuruluşu: 1990

Sahibi:
Mavibulut Yayıncılık Tic. ve San. Ltd. Şti. adına Hüseyin Fatih Erdoğan

Yazı İşleri Müdürü:
Keriman Güldiken

İşletme Müdürü: Lütfü Kılınç

Editör: Dr. Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:
Aytül Akal, Aysel Gürmen, Mavisel Yener, Yıldırım Derya, Mustafa Delioğlu, Gülten Dayıoglu, Mustafa Ruhi Şirin

Kapak: Fatih Erdoğan

Ayda bir çıkar
Fiyatı: 4.5 YTL
Yıllık abonelik bedeli: 49 YTL

Baskı:
Graphis Matbaa
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Sitesi 1. Cd. No:139
Bağcılar İstanbul
Tel: 0212- 629 06 07

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.
Perpa B Blok Kat: 11 No: 1930
Okmeydanı İstanbul
Tel: 0212-320 21 30
Faks: 0212-320 21 33
www.kirmizifare.com
kirmizifare@superonline. com

İçindekiler

Çocuk ve Yazarı • 2
Karikatür

Ağacım • 3
Orhan Veli Kanık

Kırmızı Şemsiyeli Adam Parkta • 4
Aytül Akal

Çocukluğum • 8
Seza Aksoy

Hayvan Dostlarımız: İnsan .14
Fatih Erdoğan

Kim Kimdir? Superman .17

Kuyruk Talebiniz Hakkında .18
Ayfer Gürdal Ünal

Sihirli Kaykay • 20
Çizgi-roman

Sindbad'ın Yedinci Yolculuğu • 24

Bilimoyun • 29

Hayvanlar ve Dünyaları: Kartallar • 30

Keriman Abla'nın Kitap Sofrası .32

Merhaba!

100. sayımız her zamankinden daha çok sayfalıydı. Hoş bir deneyimdi onu elimize alıp bitmek bilmeyen sayfalarını çevirmek. Aslında, belki onun kadar değil ama, sayfalarımızı arttırmayı biz de çok istiyoruz. Çünkü artık eskisinden daha çok yazarımız, çok güzel öyküler gönderiyor bize...

Bundan dolayı çok mutluyuz. Sayfalarımızı arttıracağız kuşkusuz, ama tabii abone sayımız arttıkça yapacağız bunu. Derginizi seviyorsanız, çevrenizde tanıtın, abone sayımızın çoğalmasına yardımcı olun.

Bu arada kötü bir haberimiz var: Okulların açılmasına az kalduuuu! Kaldı kalmasına ama, yine de tatilin tadını çıkarın!

Sevgiler

Fatih Erdoğan

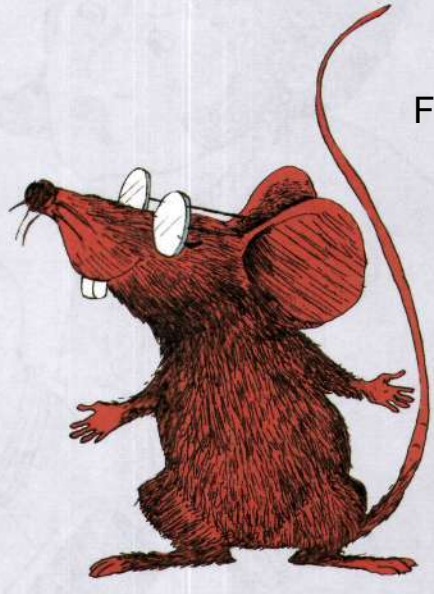

Kırmızıfare ile doğrudan yazışmak için:
kirmizifare@superonline. com

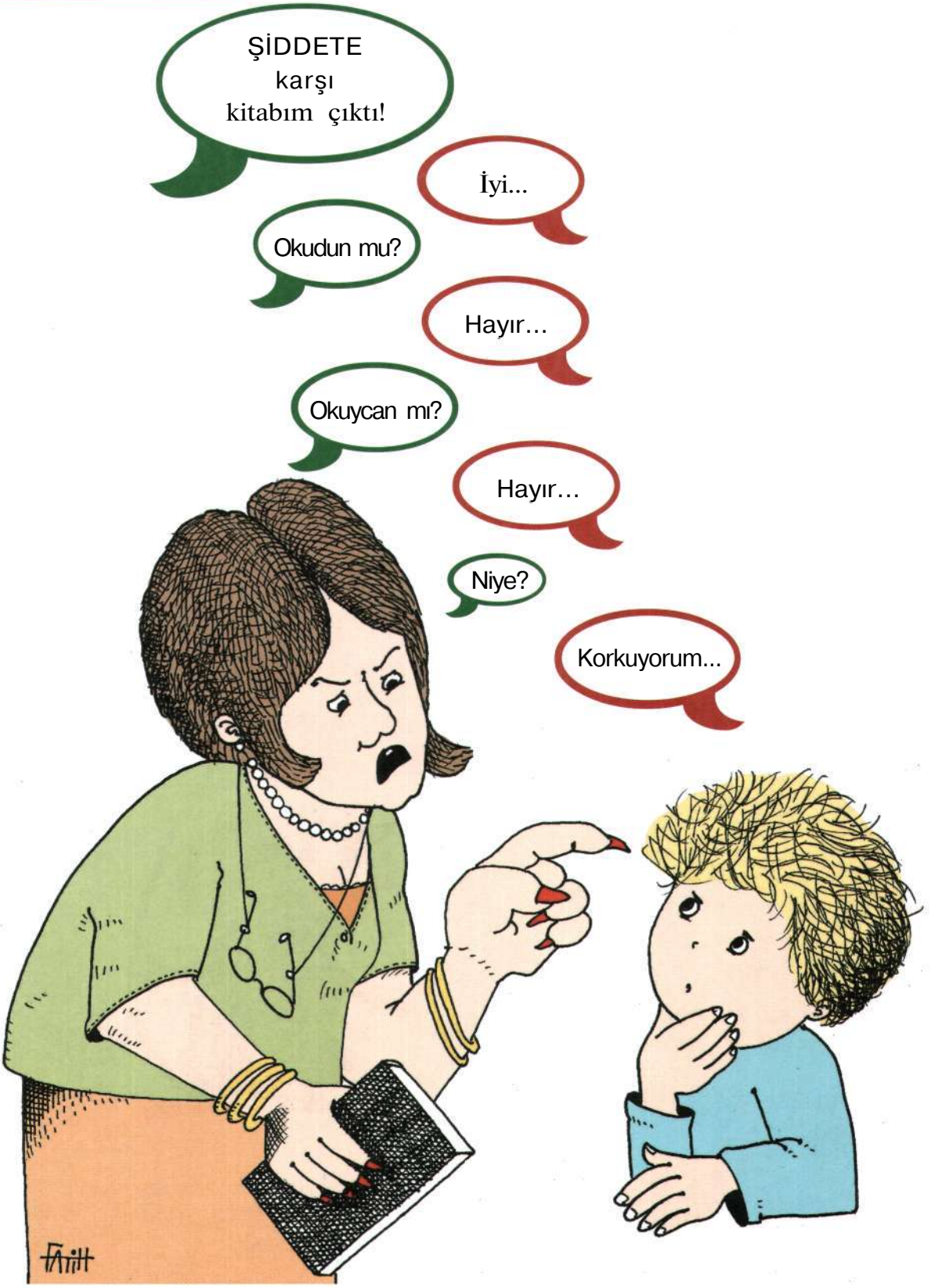
ŞİDDETE
karşı
kitabım çıktı!
İyi...
Okudun mu?
Hayır...
Okuycan mı?
Hayır...
Niye?
Korkuyorum...

Ağacım

Mahallemizde
Senden başka *ağaç* olsaydı
Seni bu kadar sevmezdim.
Fakat eğer sen
Bizimle beraber
Kaydırak oynamasını bilseydin
Seni daha çok severdim.

Güzel ağacım!
Sen kuruduğun zaman
Biz de inşallah
Başka mahalleye taşınmış oluruz.

Orhan Veli Kanık

Öykü

Kırmızı Şemsiyeli Adam Parkta

Aytül Akal

Kırmızı şemsiyeli adam, parktan Seçiyordu. Köşedeki oyun bahçesinde neşe içinde oynayan çocukları gördü. Oyun bahçesini çeviren banklardan birine oturarak, onları izlemeye koyuldu.

Annesinin kolunu çekiştirerek hızlı adımlarla parka giren bir çocuk, kırmızı şemsiyeli adamın önünden geçerken birden durdu:

"Aaa, ne güzel şemsiye!" dedi. "Kırmızıya bayılırım!"

Anne hafif bir gülümsemeyle kırmızı şemsiyeli adama selam vererek, bankın diğer ucuna oturdu. Çocuk:

"N'olur şemsiyeyi açsana!" dedi. Kırmızı şemsiyeli adam,

şemsiyesinin ucunu gökyüzüne doğrulttu. Şemsiye, parkta kocaman bir gelincik gibi açıldı.

"Çok güzel!" diye bağırdı çocuk. "Böyle bir şemsiyem olmasını isterdim!"

"Ben de bir çocuğum olmasını isterdim... Ama yok. Neden biliyor musun?"

"Herhalde bir türlü çocuk seçemedin!" dedi çocuk gülerek. Sonra sesini yükselterek, annesine döndü: "Annee, biliyor musun, bu amcanın çocuğu yokmuş!"

Anne kıpkırmızı oldu ve çocuğa yavaşça,

"Ayıp çocuğum, duyacak," dedi. Sonra çocuğunu çekiştirerek banktan kaldırdı ve oyun bahçesine soktu. Kendisi de salıncakta sallanan çocuğunu izleyen bir başka kadının yanına oturdu.

"Ne konuşuyordunuz öyle, o garip kırmızı şemsiyeli adamla?" diye sordu bankta oturan kadın merakla.

"Deli mi ne! Adamın çocuğu olmuyormuş, bunu anlatıyordu çocuğa..."

"Aaa, ne ayıp! Çocuğa anlatılacak şey mi bu? Belki de sapık falandır."

Oradan geçmekte olan bir

Resimler: Mustafa Delioğlu

adam duydu kadınların konuşmalarını:

"Bana sapık mı dediniz?" diye sertçe çıkıştı.

"Hayır beyefendi, size demedik. Şu ilerde oturan... Hani kırmızı şemsiyeli... Sapık olan o işte!"

"Sapık mı? Polise haber verdiniz mi?" diye sordu adam telaşla.

"Aramadık ama haklısınız, polisi aramalı. Böylelerinin ortalarda serbestçe dolaşmasına izin vermemeliyiz," dedi kadınlardan biri.

"Benim cep telefonumda polisin numarası var," dedi adam. "Hemen arayalım."

Parkta oynayan çocukları ilgiyle izleyen kırmızı şemsiyeli adamı göz hapsinde tutarken, bir yandan polisin numarasını çevirdi. Kısa bir konuşmanın ardından,

"Polis yakındaymış, birkaç dakika sonra gelecekler," dedi kadınlara.

"Çok iyi," dedi kadınlardan biri. "Belki yalnızca sapık değil, aynı zamanda katildir."

"Evet, tipi katile benziyor," dedi adam. "Belki de yalnızca çocukları öldüren seri bir katildir. Baksanıza, deminden beri gözlerini çocuklara dikmiş onları gözetliyor."

Adam, kadınların yanındaki banka oturdu. Üçü birden belli etmemeye çalışarak kırmızı şemsiyeli adamı izlemeye koyuldular. Bir süre sonra kırmızı şemsiyeli adam yerinden kalktı, ağır ağır parkın çıkışına doğru yürümeye başladı. Adımlarını atarken şemsiyesi toprak yola sürünüyor; yerde ince uzun, titrek bir iz bırakıyordu.

"Bakın bakın! Yere şifreli yazılar yazarak gidiyor."

"Demek başka arkadaşları da var bunun," dedi adam, bilgiç bilgiç. "Ya polise ihbar ettiğimizi anladıysa ve arkadaşlarına bizi öldürmesi için emir veriyorsa?" dedi kadınlardan biri korku içinde.

"Bize doğru geliyorlar," dedi adam. İki kadın da aynı anda korkuyla çığlık attı:

"Nee, o kadar çabuk mu okudular izleri?"

"Polisler, diyorum," diye düzeltti adam. "Polisler geliyor." Polislerin ikisi parkın çıkışını tutarken, biri telefonda kendisine verilen tarife uyan kırmızı şemsiyeli adamın yanına yöneldi.

"Dur!" dedi sert bir sesle. Kırmızı

şemsiyeli adam durdu. Onunla birlikte, şemsiyenin toprak yolun üzerinde bıraktığı iz de durdu.

"Buyrun efendim," dedi polise kibarca.

"Hakkınızda ihbar var," dedi polis. Kırmızı şemsiyeli adamı iteleyerek, ilerde, onları rahatlamış bir Sülümsemeyle izleyen üç kişiye doğru sürükledi.

"Bu mu?" diye sordu onlara. "Evet," dedi kadınlardan biri heyecanla.

"Bu hanımın çocuğuna olmadık şeyler anlatıyormuş!"

"Ne anlatıyormuş?" diye sordu polis. Birinci kadın kızsın bir tavırla atıldı:

"Çocuğu olmuyormuş, onu anlatıyor terbiyesiz adam... Yok niyeymiş, nasılmış..."

Polis, kırmızı şemsiyeli adama dönerek:

"Doğru mu bu?" diye sordu. Kırmızı şemsiyeli adam saysıyla:

"Evet efendim," dedi. "Bir çocuşum olsun isterdim, ama yok, diyordum. Çünkü henüz evli değilim. Ama bir gün olursa, hanımefendinin çocuğu gibi Güleryüzlü ve tatlı bir çocuğum olmasını isterdim; bunu söyleyecektim, sözüm yarım kaldı."

Polis kadınlara baktı. Kadınlar kızarıp bakışlarını yere eğdiler. Telefon eden adam ise, yarım yamalak selam verip kırmızı şemsiyeli adamın sözünü bitirmesine fırsat vermeden yanlarından ayrılmıştı bile.

Çocukluğum

Seza Aksoy

Gaziantep'te doğdu. Liseyi İstanbul Kız Lisesinde okudu. İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümüne bir süre devam etti. Evli ve iki çocuğu var. Uzun bir süredir (1980'den beri) sizlere ve ablalarınıza ağabeylerinize öyküler yazıyor. Bazı ödüller de aldı üstelik. Bunlardan biri Kırmızıfare Öykü ödülü birinciliği. Haa, bir de Seza Aksoy'un yazdığı Mavi Kuş adlı öykü tiyatro oyunu olarak sahnelendi.

Bazı kitaplarının isimleri şunlar: Uyku Ağacı, Nil Soru Soruyor, Arsa, Büyülü Bahçe, Küçük Prenses ve Kardelen, Tomurcuk ve Pembe Kedi, Güneşe Köprü, Akıllı Anka, Nun Gelince, Güvercinin Saati.

Çocukken hemen büyümek isterdim. Bu yüzden ikide bir boyumu ölçtürürdüm. Şimdiyse tam tersi. Hayır. Boyumu değil, içimdeki çocuk hâlâ yerli yerinde mi diye merak ediyorum. Bunu ölçmemin iki yolu var. Masmavi gökyüzü, yürüyen bulutlar hâlâ içime sevinç veriyorsa yaşadım. Büyümemişim demektir. Ya da bir odanın ışığını yakar, kapıdaki buzlu camdan ışığa bakarım. İşte benim prizmam budur. Çocukken bir kez prizmaya bakıp büyülenmiştim. Bütün çocuklar yaratıcıdır. Ben de kendi prizmamı işte böyle bulmuştum. Çocukluğumla ilgili bir öykü yazmak

isteyince hemen koşup, prizmama baktım. Maviler pırıldadı. Yeşiller, sarılar, turuncular ve kırmızılar bir sinema şölenine dönüştü. Hele o leylak rengi... İçim coşkuyla doldu. Büyülendim. Yazarım,' dedim. Örneğin burnundan leylak ağacı çıkan adamın öyküsünü yazarım. Mavi gözlerimi ya da sinemada dişlediğim adamı öyküleştirebilirim.

Üç dört yaşlarındaydım. Beş kardeşin en küçüğü. Doğal olarak en sevileni ama en çok da dalga geçileni. Oyunlarda bana biçilen rol ya inga bebek ya da kedi olmaktı. Doğrusu rollerimde çok başarılıydım. En iyi iki arkadaşım da Pamuk kediyle, Yosmaydı.

Bir gün üçümüz birlikte bir kitaba bakıyorduk. Daha doğrusu kar beyazı Pamuk uyukluyordu. Dişleri dökülmüş yaşlı bir kediydi bu. Alt çenesi 'Dı dı dı,' diye hep titrerdi. İçi geçince de 'Gumuk,' diye bir ses çıkarır kafası aşağı düşerdi. Yosma ise dünyanın en güzel dişi kedisiydi. Tüyleri siyah beyazdı. Sol yanağında siyah bir beni vardı. Yeşil gözlerini benim gibi resimlere dikmiş, arasıra heyecanla miyavlıyordu.

Bu resimli kitabı babam İstanbul'dan getirmişti. Benim ilk kitabımdı. Kenarı şekilli, sayfaları kocaman ve hafif kabartılıydı. Kitabın içinde neler yoktu ki! En az benim kadar Yosmayı da heyecanlandıran kuş resimleri vardı örneğin. Serçe resimleri tıpkı bahçemizdeki ağaçlara tünemiş serçeler kadar canlıydı. Sonra rengârenk bir papağan vardı. Yosma miyavlayıp, kuş resimlerini tırmalayınca hemen öteki sayfayı açıyordum. Bu kez uzun boyunlu, ömrümde ilk kez karşılaştığım zürafa çıkıyordu karşımıza. Keyifle sayfaları çeviriyordum. Son sayfaya gelince de katıla katıla gülüyordum. Çok komik bir resimdi bu. Lüle lüle mavi saçlı bir adam vardı. Kocaman mı kocaman burunlu bir adam. Üstelik gülüyor. Ben de adamın burnundan çıkmış kocaman leylak ağacına gülüyorum. Burundan ağaç çıkmaz ki! Ben hiç rastlamadım. Sonra burnundan ağaç

çıksa adam dik durabilir mi! Gülemez de. Ay ne komik! Resme bakıp bakıp gülüyordum.

Nerden aklıma estiyse bir gün kardeşlerime gösterdim.

"Hiç burundan ağaç çıkar mı!" dedim.

"Çıkar," dedi biri gülerek. Belki ağabeylerimden biriydi.

"Çıkmaz işte," dedim.

"Peki ağaç nasıl çıkar, biliyor musun?" dedi.

"Hiiiiç... Ağaç kendi kendine çıkar."

"Olur mu! Ağaç fideden çıkar. Tohumdan çıkar, ya da çekirdekten. Bunlar ekilir. O zaman ağaç olur."

"Nasıl yani!" dedim. "Çekirdekten ağaç mı çıkar?"

"Evet. Gel sana göstereyim."

Elimden tutup beni verandaya götürdü. Hep orada duran, tahta, kenarı çemberli, kocaman saksıdaki ağaççığı gösterdi.

"Hayır. Bu çekirdekten çıkmadı," dedim.

"Çıktı," dedi. "Annem geçen yıl limon çekirdeği dikmişti. Boyu iki karış olmuş. Bak!"

Korkuyla, "Yani o resimdeki adam burnuna leylak çekirdeği mi soktu?" diye sordum.

"Çekirdek değil de leylak tohumu sokmuştur. Burna hiçbir şey sokulmaz. Anladın mı!"

"Yoksa bu daha da büyüyecek mi?"

"Büyür elbet. Sık sık sularsan büyür. Senin boyunu bile geçer. O zaman annem alır bahçeye diker. Sarı sarı ekşi ekşi limonları olur. Ay! Ağzım sulandı."

Benimse ağzım kupkuruydu. Gözümün önünde kocaman bir mandalina ağacı belirmişti. Geçen gün yediğime benzer mandalinalar, turuncu turuncu sallanıp duruyordu. Bir burundan çıkmışlardı. Yutkunup sordum:

"Sulanmazsa büyümez mi? Peki o adamın burnu acımıyor mu?"

Kimbilir suratım ne haldeydi.

"Ay, ne komik kızsın sen!" dedi. "Ağlayacak ne var bunda. Adamın

burnu için mi ağlıyorsun! Şaka yaptım şaka... Yoksa inandın mı!"

Bunu söylemekte gecikmişti. İnanmıştım. Adamın burnundan bana ne! Ben kendi burnum için ağlıyordum. Koşup, aynaya, burnuma baktım. Hayır henüz ağaç çıkmamıştı. O mandalina çekirdeğini, oyun olsun diye ben ne zaman burnuma soktum? Hapşırınca çekirdek çıktı mı, çıkmadı mı? Ağlamıycam, ağlamıycam işte... Ağlamazsam ağaç kurur. Ya çıkarsa! O zaman annem burnumdan koparıp bahçeye diker. Benim annem her şeyi yapar.

Nasıl olduysa bir süre sonra korkuları, kaygıları unuttum. Yine keyifle serçe, papağan, zürafa resimlerine baktım. Çünkü bu ilk kitabımdı. Bir süre burnundan leylak ağacı çıkan adama bakmadığımı sanıyorum. Ama gözümün önünde hâlâ tüm canlılığı ile gülüp duruyor.

Gülen başka biri Neşe bebeğimdi. Bunu da babam İstanbul'dan getirmişti. Masmavi gözlü, bal rengi saçlı bir bebekti bu. Bütün gün kucağımdaydı. Gökyüzü gibi, bulutlar gibi ben Neşe'nin mavi gözlerine bayılıyordum. Benim gözlerim kara. Neden mavi değil? Acaba bahçeye serilir yatarsam, gözlerimi gökyüzünün mavisine dikersem gözüm mavi olur mu? Olur, mutlaka olur.

Kafama koymuştum. Gözlerimi masmavi yapacaktım. Hemen işe koyuldum. Bahçedeki çiçek tarhlarının arasına arka üstü yatıyordum. Masmavi gökyüzüne bakıyordum. Gözlerimi kırparsam olmaz. Böyle kocaman

kocaman açıp bakmalıyım. Arada bir mavileşti mi diye koşup aynaya bakıyordum. Iıı ıh! Henüz mavileşmemiş. Belli ki yeterince bakamadım. Ya da kırpmış olmalıyım. Acaba bulut mu engelledi? Çok dikkat etmem gerek. İnatla, sabırla bir süre bu işi sürdürdüm. Sonunda biliyordum, olacaktı. Gök, gözlerimi maviye boyayacaktı.

Günün birinde bu mavi göz tutkum kayboldu gitti. Bunun sorumlusu da güzel resim yapan ablam olmalı. Bir gün, bebeğimi alıp, dedi ki:

"Neşe'nin gözleri çok açık renk. Solmuş gibi. Daha canlı yapayım mı?"

Ben daha yanıt vermeden, fırçayı yağlı boyaya bulayıp, lap diye Neşe'nin gözüne doldurdu. Zavallı bebeğimin gözü acayip bir yeşil ve de üstelik şaşı oldu.

"Gözünün biri sana, öteki bana bakıyor. Ver bebeğimi."

"Dur düzelteceğim," dedi ablam. "Göz bebeklerini siyah yaparsam şaşı olmaz. İşte böyle!"

Şaşkın şaşkın eğilip baktım. Bu kez bebeğimin gözleri kapkara olmuştu.

"Ama ben böyle istemedim," dedim.

"Üfff!" dedi ablam. "Sana da bir şey beğendiremiyoruz. Senin gözün ne renk?"

"Siyah."

"Saçın ne renk?"

"O da siyah."

"Bekle biraz. Siyah göze bal rengi değil, siyah saç yakışır. Şimdi harika olacak!"

Harika bebeği beklemek zorundaydım. Sonunda çıka çıka kara saçlı, kara gözlü bir bebek çıktı karşıma. Şu hale bak! Ben bebeğim gibi mavi gözlü olmak istiyordum. O ise bana benzemişti. Gülüp duruyordu. Ben de güldüm ve onu bu haliyle bağrıma bastım. Hayal kurma ve her şeye inanma dönemim bitinceye kadar kucağımda gezdirip, evcilik oynadım.

Artık büyüdüm. Yedi-sekiz yaşlarındayım. Çok becerikli ve de

gerçekçi bir kızım ben. Kızlı erkekli kuzenlerimle 'Güzel mi çirkin mi' oynuyor, erkek kuzenimle ağaca tırmanıyor, sapan atıyor, okulda matematikte oğlanlarla yarışıyorum. Onat ağabeyimin getirdiği kitaplar da cabası. Bazen Pollyanna oluyorum, bazen Heidi... Uydurduğum masallar gibi, sinema gibi bunların gerçek olmadığını biliyorum. Yine de bunca gerçeğin arasında ara sıra hayal kurup yok olabilirim. Anlatacağım, hiç unutamadığım bir sinema serüvenim.

Biz her hafta sinemaya giderdik. Çok küçüklüğümden beri böyleydi bu. Birinde Jerry Levvis'in filmine gittik. Film çok komikti. Gülmekten çatlıyordum. Nerdeyse altıma kaçıracağım. Bu arada öne arkaya sallanıyor, 'Gık, gık..' diye sesler çıkarıyorum. Öne eğildiğim bir sıra dişlerimin yumuşak bir şeye gömüldüğünü hisettim. Dişimi çekip, ağzımı toparlarken, önümden gök gürültüsü gibi bir erkek sesi;

"Yandım anam! Bu da ne?" diye haykırdı. Ardından esaslı bir küfür duydum.

Meğer dişlerimi geçirdiğim o yumuşak şey, önde oturan adamın kel kafasıymış. Kimbilir sivri çocuk dişlerimle nasıl canını yakmışımdır adamın. Karanlıkta hemen kaçıp annemin yanına sığındığımı anımsıyorum. Film çok komikti. Yine gülmeye devam etmişimdir. Bu kez öne arkaya sallanmadan. Film bitip, ışıklar yandığında adamcağız arkasına bakıp bakıp, hâlâ kafasını oğuşturuyordu. Başımı hemen başka yana çevirdim ve kayboldum. Yaaaa... İşte böyle! Işıklar yanınca gözümü kapar, ya da başımı başka yana çevirir ben böyle görünmez olurum. Ah! Ne becerikli, ne yetenekli bir kızım ben.

Belki de bu yeteneklerim kaybolmasın diye bir yanımın çocuk kalmasını istiyorum. Işık yanınca yeryüzünü renklendiren, mucizeler yaratan prizmamı sevmem de bu yüzdendir belki. Kim bilebilir!

hayvan dostlarımız: insan

Her ay bir hayvanı tanıttığımız bu sayfalarımızda bu ay da yine bir memeli hayvana yer veriyoruz. (Erkek olanlarının da memeleri vardır, ama dişilerininki biraz daha büyüktür.) Hepinizin tanıdığı bu hayvanın özellikleri şunlardır: Bu hayvan da bütün öteki hayvanlar gibi havayla, suyla ve doğadan aldığı gıdalarla yaşar.

İki yanında elleri ve ayakları vardır. Ayaklarını daha çok yerde yürümek için kullanır, ama yumuşak deriden yapıldığı için yıpranmayı önleyici özel bir kılıf geçirmek zorundadır. Bu kılıf yüzünden ayakları bazen çok kötü kokar. Eğer kokuya tahammül edip de parmaklarınızı altına sürterseniz bu hayvanı kahkahadan deli edebilirsiniz, çünkü ayaklarının altındaki sinir uçları nedeniyle çok gıdıklanırlar.

Beslenirken ellerini kullanırlar. Gıda maddelerini (ki ne bulurlarsa yerler) elleriyle parçalarlar ve ağızlarına götürürler. Ağızlarındaki dişler sayesinde daha ufak parçalara ayırıp yutarlar. Yutarlarken lokmalarının yemek borusu boyunca aşağıya inişi dışardan bile görülebilir. Bu lokmanın aşağıya inemediği durumlarda bu hayvanların sırtlarına hafifçe yumruk atılarak yutmalarına yardımcı olunur. Yemeyi çok

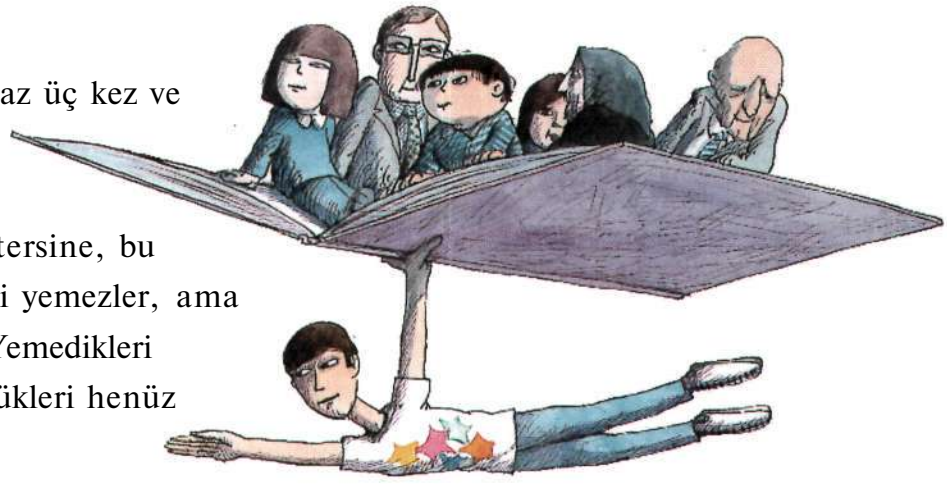

severler. Günde en az üç kez ve arada da hep yerler.

Birçok hayvanın tersine, bu hayvanlar birbirlerini yemezler, ama arasıra öldürürler. Yemedikleri halde neden öldürdükleri henüz anlaşılamamıştır. Öldürdüklerini, (belki de sonradan yemek için) toprağa gömerler.

Alet kullanma konusunda öteki hayvanlardan ilerdedirler. Özellikle, öldürmek için yaptıkları aletler son derece başarılıdır.

Bu hayvanlar, öteki hayvanlar gibi, sürüler halinde yaşarlar. Genellikle göçebe değil, yerleşik bir yaşam sürerler ve yuvalarını birbirine bitişik bitişik yaparlar. Her yuvada genellikle bir dişi ve bir erkek bulunur ve bir süre sonra yavrularlar. Yavrular büyüyünce kendilerine başka yuva yaparlar.

Bitişik yaşamın kolaylıkları yanında zorlukları da vardır. Öteki hayvanlarda olduğu gibi, bu hayvanların da erkekleri arasında çok sık olarak kavgalar olur. Erkekler birbirlerine üstünlük kurmaktan hoşlandıkları için, karşılaştıklarında yan gözle bakışırlar, sert sesler çıkarırlar ve kollarının üst yanındaki omuz denilen çıkıntıları birbirlerine sürterek itişirler. Bu itişmenin ardından gelen kavgalarda genellikle kol veya bacakları ya da yüzleri hasar görür.

Öteki hayvanların çoğunda olduğu gibi, erkek olanları dişi olanlarından biraz daha güçlü olduğundan, anlaşmazlık durumlarında erkek olanların dişileri dövdükleri sık sık olur. Seyrek de olsa bilim adamları bunun tersine de rastlamıştır.

Bu hayvanlar yemek yemek dışında hep bir şeylerle uğraşırlar. Her gün yuvalarını terk edip başka yuvalara girerler ve oralarda bazı işler yaparlar. Bu yaptıkları işler karşılığında bazı değerli kâğıtlar alırlar ve bu kâğıtları birbirlerine vererek yiyecek ve giyecek gibi şeyler alırlar. Bu değerli kâğıtları çok severler ve daha çoğunu elde etmek için yapmadıklarını bırakmazlar. Birbirlerine yalan söylerler, kavga ederler, hatta bazen öldürürler. Kimilerinde bu kâğıtlardan fazla vardır, kimilerinde az. Fazla olanlar saklayacak yer bulamadıkları için onları özel yuvalarda saklarlar. Az olanlar ise istediklerini alamadıkları için üzülürler.

İşte bu hayvanlar böyledir; yani öteki hayvanlardan pek farkları yoktur. Ancak öteki hayvanlardan farklı olma şansına sahiptirler, çünkü bunlardan bazılarının çok özel bir yeteneği vardır. Bu özel yetenek sayesinde bu hayvanların bazıları ötekilerden farklı olmayı başarırlar. Bunlar birbirlerine kötü davranmaktan hoşlanmazlar. Hele değerli kâğıtlar için veya başka nedenlerle birbirlerini öldürmeyi akıllarına bile getirmezler. Günlerini konuşarak, gülerek ve birbirlerine yardım ederek geçirirler.

Bunları ötekilerden ayıran şey nedir diye soracaksınız. Çok basit: Bunlar kitap okurlar!

Yazan: Fatih Erdoğan

KİM KİMDİR?

SUPERMAN

Adı: Clark Joseph Kent (Dünyadaki adı) Kal-El (Kripton'daki adı)
Yaşı: 37 -Boyu: 1.90 m
Kilo: 102 kilo - Göz rengi: Mavi
Saç rengi: Siyah
Mesleği: Daily Planet gazetesinin yurtdışı temsilcisi, dört roman yazmış. insanüstü güçleri olan bir maceracı.
Bilinen akrabaları: Jor-El (Kripton gezegenindeki babası) Lara: (Kripton gezegenindeki annesi) Jonathan Kent (Manevi babası) Martha Kent (Manevi annesi) Lois Lane (Karısı)
Doğum günü: 29 Şubat olarak tahmin ediliyor.

SUPERMAN'İN HİKAYESİ

Jerry Siesel Amerika'da yaşayan yetenekli bir yazardı; arkadaşı Joe Shuster ise yetenekli bir çizer. 1933 yılında kendi kendilerine hazırladıkları birçizsi roman dergisinde Superman tipini ilk kez kullandılar. Bu dergideki Superman kel kafalı kötü bir adamdı. Daha sonra bu tipi değiştirerek bir daha çizdiler.

1938 yılında bir yayımcı Superman'i Action Comics adlı dergisine uygun bulmuştu. Böylece kostümlü kahraman Superman bir yıl dolmadan fırtına hızıyla yayıldı. Böylece ilk insanüstü güçlere sahip ilk kostümlü kahraman oldu. 1941'de Superman çizgi filmleri gösterilmeye başlandı, ilk canlı filmi ise 1948 yılında çekildi. 1950'de "Superman Atom Adam'a Karşı", 1978'de de Christopher Reeve'in oynadığı "Superman" filminden sonra 1950'ler Superman'in ününün tırmandığı yıllar oldu. 1986'da çizgiroman çizeri John Byrne Superman'i yeniden canlandırmaya girişti. Bu yeni girişimin coşkusu 1993 ocak ayında "Superman'in Ölümü" ile bitecekken, aynı yılın ekim ayında yeniden hayata döndü. Son olarak bu yıl "Superman Dönüyor" filmiyle tekrar hayranlarının karşısına geçti.

Haziran sayısındaki "Kuyruk İstiyorum" yazısına cevap:

KUYRUK TALEBİNİZ HAKKINDA

Sayın Fatih Erdoğan,
Kuyruk isteme Bölümümüze yaptığınız yazılı başvuru bölümümüzce titizlikle incelenmiştir.
Bir kuyruğunuz olsa yaşamınızın daha kolay olacağı yönündeki gerekçelerinizi şöyle özetleyebiliriz.
1 .Kuyruğunuzu üçüncü bir el gibi kullanabileceksiniz.
2. Uzanamadığınız yerlere uzanabileceksiniz. (Örnek: sırtınız)
3. Atlar gibi sinekleri kovalayabileceksiniz.
Sayın Bayım, haklısınız, tamamına katılıyoruz. Sizin yaşamınız gerçekten çok kolay olurdu.
Ancak, bakın kimlerin yaşamı nasıl zorlaşırdı.

A. Güvenlik Görevlileri

Sayın Erdoğan, siz de bilirsiniz. İnsanın iyisi *var,* kötüsü *var.* Hırlısı var, hırsızı var. Şimdi, hırsızların da kuyrukları olduğunu bir an için düşünelim. Hooooooop, geceleri 11. kata uzatıverirler kuyruklarını. Ne dolanırsa kuyruklarına, sallandım/erirler *aşağıya.* Gasplar, bıçak çeken öğrenciler, evden kaçan eşler, esrar satan keşlerle zaten işi başından aşkın güvenlik görevlileri bir de koşacak kuyruklu hırsız peşinde.

B. Sağlık Görevlileri

Siz de takdir edersiniz, kuyruk dikkat ister, bakım ister, özen ister. Ne güzel söylemişsiniz, kuyruk taranmak, boyanmak, süslenmek ister. Bir anlık bir dikkatsizlikte, kuyruk sıkışıverir kapıya. Hadi diyelim, kapıyı hemen açtınız; biraz canınız yandı, eşiniz kuyruğunuzu öptü, acısı geçti. Kuyruk bu, kapıya sıkışabileceği gibi, trenin rayına da dolanır, iskelenin babasına da. Toplayıncaya kadar kuyruğunuz yaralandı ya da koptu mu; uğraşsın dursun sağlık görevlileri. Siz de biliyorsunuz

Yazan: Ayfer Gürdal Ünal

hastanelerimizde hastalarımız kuyruğa girmeye sabah beşte başlıyor. Bir de kuyruğunu kopartanların kuyruğu mu oluşsun istiyorsunuz?

C. Aile Fertleri

Sayın Erdoğan, siz nasıl kuyruğunuz olmasını istiyorsanız, kuyruksuz olmayı da seçenler olabilecektir.

"Beni sevseydin kuyruklu olmak isterdin, "diyen hanımlar ya da "Benim başımı okşadın ama kuyruğumu okşamadın," diyen beylerin (ya da tam tersi) yaratabileceği sorunlar zaten okul, sınav, iş bulma, eş bulma sorunu ile doğup doğacağına neredeyse pişman olan vatandaşlarımıza yeni bir sorun oluşturabilir.

İşte bu nedenlerle doldurmuş olduğunuz "Kuyruk İsteme Formu"nu konuyu yeniden düşünmeniz ricası ile iade ediyoruz.

Geçmişte olduğu gibi gelecekte de kendinizi kuyruksuz sevmenizi diliyoruz.

En kuyruklu sevgilerimizle,

Kuyruk İşleri Genel Müdürü,
Ayfer Kılkuyruk

Not: Çok ısrar ederseniz, dayanamam bir kırmızı fare kuyruğu tahsis edebilirim.

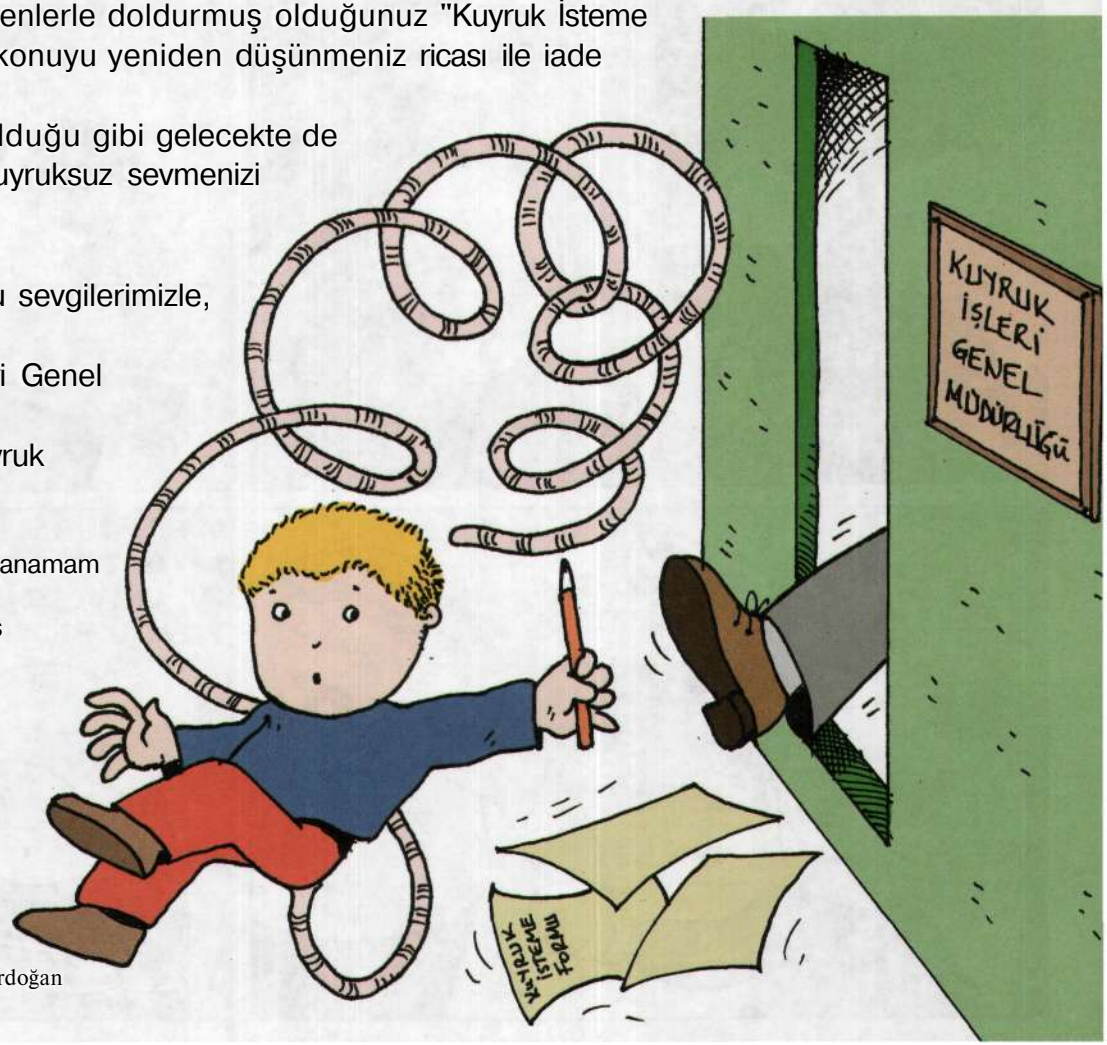

Resim: Fatih Erdoğan

İLKNUR'U KURTARMAK İSTEYEN BÜLENT DE FİDYECİLERİN ELİNE DÜŞTÜ.

BÜLENTİN TEK UMUDU KAYKAYIYDI... AMA ONU BULAMAMIŞTI VE ARTIK YAPACAK HİÇBİR ŞEY YOKTU...

AMA...
NE BULDUUUUM!
GAYGAY!..
OĞLUMA GÖTÜRCEM!
GÖZ SULAK OLUN HAA... GAÇMASIN! HİHOHAHA...
BU BİR ŞANS OLABİLİR Mİ? AMA NASIL?
NASIL? NASIL? NASIL?

ŞŞŞTTT! BAKSANA! HEMEN ÖKSÜRMEYE BAŞLA!
NİYEYMİŞ O?
NEDENİNİ SORMA. ÖKSÜR!
HEM DE VARGÜCÜNLE! HAYDİ!
ÖHHÖF ÖHHÖÖÖÖ! ÖHHÖ! ÖHHÖ!
ÖHHÖ ÖHHÖÖÖÖ!
'N'OLUYO YA?
HAVASIZ BURASI! SİGARALARINIZ ÖKSÜRTÜYOR!
ÖKSÜRTÜRSE ÖKSÜRTSÜN! BEĞENMİYORSA OTELE GİTSİN!
SİGARALARINIZI SÖNDÜRÜN! DOKUNUYOR GÖRMÜYOR MUSUNUZ?
ÖHHÖ! ÖHHÖÖÖÖ!
ŞU CAMİ AÇIN BARİ!

BİR *CİGARA* VEREM Mİ İYİ GELİR! HOH HOH HİHO!
OHHÖÖÖ! ÖHHÖ ÖHHÖ.
"EĞER ONA BIR ŞEY OLURSA, VALİ SİZE NEYİN İYİ GELECEĞİNİ ÇOK İYİ BİLİR, TAMAM MI!
ŞU CAMI BİRAZ AÇAYIM BEN!..
OLDU!..
YETER ARTIK! TAMAM.
ÖHHÖÖÖT ÖHHÖ ÖHHÖ!
HEEY! TAMAM! ARTIK ÖKSÜRMENE GEREK KALMADI
ÖHHÖÖÖ! ÖHHÖ ÖHHÖ!
ÖHHÖÖÖ! ÖHHÖ ÖHHÖ!
TAMAMSA TAMAM YA! BEN SAHİDEN ÖKSÜRÜYORUM TAMAM MI!
DEVAMI GELECEK SAYIDA

Sindbad'ın yedinci Yolculuğu

"Bir gün, arkadaşlarımla hoşça vakit geçirirken saraydan bir köle seğirtip geldi. Halife acilen beni görmek istiyormuş. Hint Sultanı'nın mektubuna yazdığı cevabı iletmem için Hindistan'a gitmemi istiyordu. Yanımda uygun bir de *armağan* götürecekmişim.

Doğrusu, değerli efendimizin emirlerini yerine getirmek boynumun borcuydu ve bunu büyük bir onur kabul etmeliydim, ancak açık denizlerin tehlikelerinden o kadar yılmıştım ki... Bunu kendilerine de anlattım. Beni anlayışla dinleyip hak verdiğini söylediyse de en kısa zamanda Hint Sultanı'nın mektubunu ve armağanını vermek üzere yola çıkmamı emretti.

"Doğruca Serendib'e gideceksin," dedi bana. "Armağanımı ve mektubumu Hint Sultanı'na verdikten *sonra* serbestsin. Bağdad'a geri dönebilirsin."

Efendimizi kararından caydırma şansım olmadığını anlayınca çaresiz yola çıktım. Sorunsuz bir yolculuk sonunda Sultan'ın sarayına ulaştım. Halifemizin gönderdiği armağan çok değerliydi ve Sultan memnuniyetle kabul etti.

Adada bir süre kaldıktan sonra ayrılmak istediğimi bildirdim. Sultan bunu ancak uzun ısrarlarım sonucunda kabul etti. Sonunda yanıma değerli bir armağan alıp kendimi gemiye attım. Hızlı ve keyifli bir yolculuk yapmaktan başka bir beklentim yoktu.

Ancak henüz yolculuğumuzun üçüncü gününde gemiyi korsanlar ele geçirdi. Bizi de köle olarak sattılar. Beni satın alan tacir iyi bir adamdı. Benim iyi ok ve *yay* kullandığımı fark edince ormanda kalan tek tük filleri avlamak için yanında götürdü.

Filleri beklemem için beni bir *ağaca* çıkardı; yanıma yiyecek bıraktı ve köye döndü.

Gece boyunca tek bir fil bile geçmedi, ama sabahleyin geçen sürüden bir fili vurmayı başardım. Koşa koşa sahibime durumu bildirdim, vurdum. Ancak bir sabah filler yine ağacın altına geldiler ama her zamanki gibi geçip gitmek yerine gözlerini bana diktiler. Korkudan titredim, çünkü belli ki ölen arkadaşlarının öcünü almak üzere benim için gelmişlerdi.

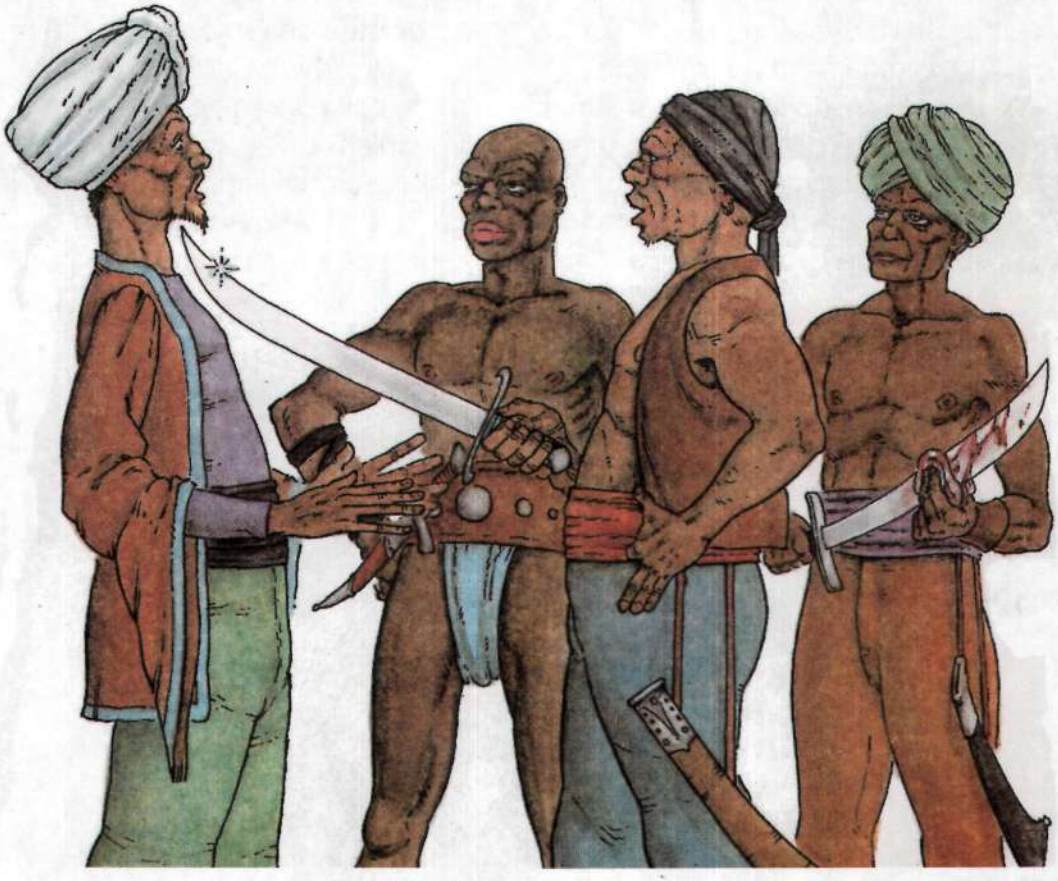

Çok sevindi. Beni yere göğe koyamadı. Derin bir çukur kazıp fili gömmesine yardım ettim. Böylece eti çürüyünce filin dişlerini alacakmış.

İki ay boyunca her gün bir fil

Epey irice olanlarından biri sonunda üzerinde durduğum ağacı yerinden söküp beni *yere* düşürdü, Sonra hortumuyla belimden kavrayıp beni sırtına aldı. Uzun bir yol katettik.

Geldiğimiz geniş düzlükte her yer fil dişleri ve kemikleriyle doluydu. Burası bir fil mezarlığıydı.

Beni yere öylece bırakıp gittiler. Bilgeliklerine hayran olarak artlarından bakakaldım. Dişlerinin peşinde olduğumu anlamışlardı ve şunu demek istiyorlardı: Bizleri öldürmene gerek yok ki, işte sana bol bol diş!

Karşımda müthiş bir hazine duruyordu. Koşup sahibime anlattım. Yol boyunca hiç file rastlamadım; belli ki bizi rahat bırakmak istiyorlardı. Sahibim beni gördüğüne çok sevindi. Çünkü benden uzun zamandır haber almayınca ağacın oraya gitmiş ve *o\an\ara* bakarak benim öldüğümü düşünmüştü.

Ertesi gün bir fille filler mezarlığına gittik. Taşıyabileceğimiz kadar fildişini yükledik ve ayrıldık. Sahibim benim sayemde zengin olduğunu, bu nedenle de beni azat etmek istediğini söyledi.

"Bu köyün halkı," dedi bana, "fillere çok kurban verdi. Çok zeki hayvanlar bunlar. Ancak ne mutlu ki Tanrı senin hayatını bağışladı ve daha çok kurban vermeden zengin olmanın yolunu gösterdi bizlere. Hiç şüphem

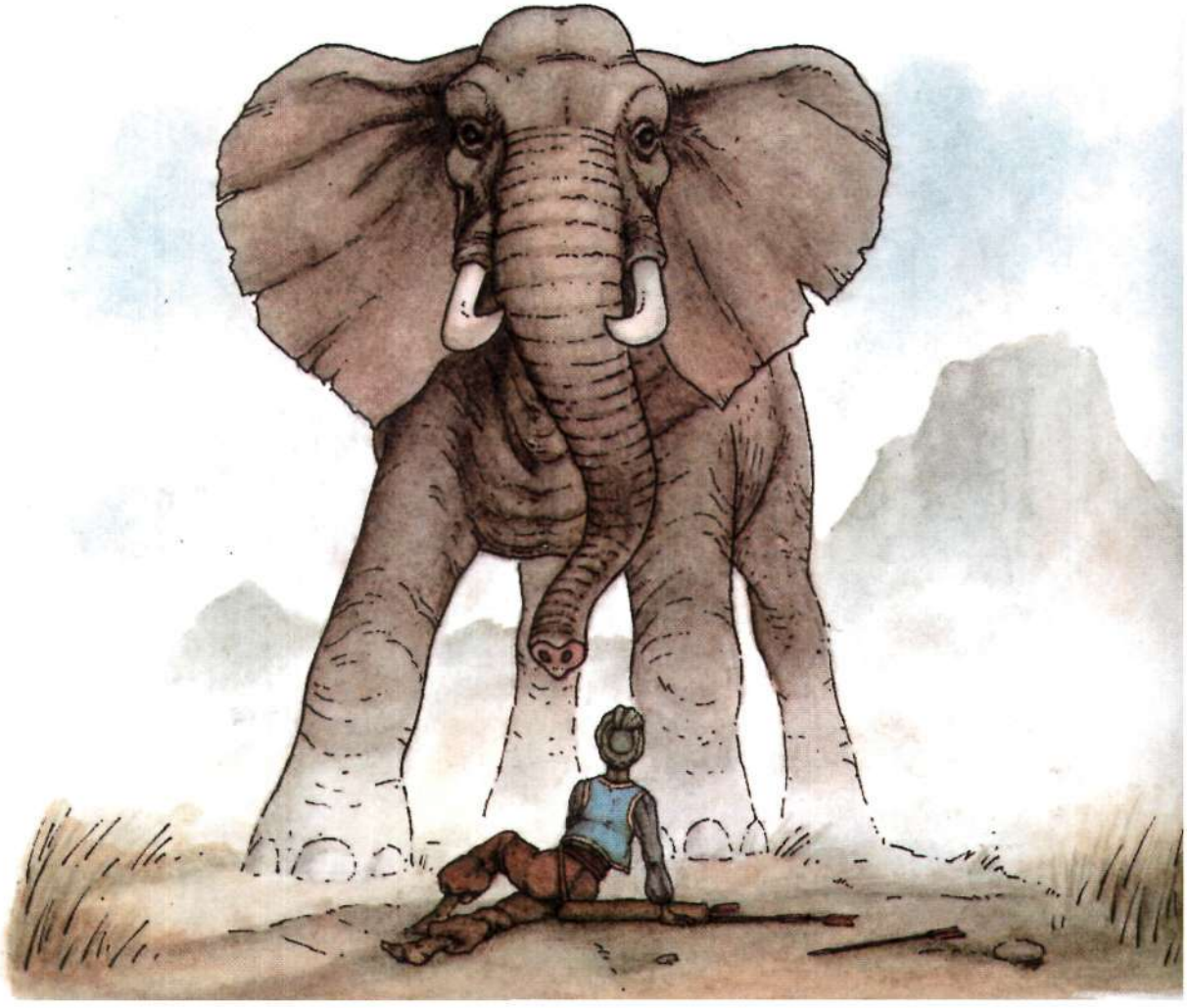

yok ki, köy halkı bunu öğrendiğinde seni servete boğacak. Ama ben onlardan tez davranacağım. Seni yalnızca azat etmekle kalmayacağım, ömrünün sonuna dek yetecek bir servet vereceğim."

Yüce gönüllülüğü için tacire teşekkür ettim ve dedim ki: "Efendim, bunca büyük bir serveti kabul edemem. Ülkeme dönmeme izin vermeniz benim için en büyük servet olacaktır."

Dileğimi kabul etti. Fildişi taşıyan gemiler gelince onlardan biriyle beni ülkeme yollayacağını söyledi.

Bu süre içinde mezarlığa birkaç tur daha yaparak bir *sürü* fildişi taşıdım. O kadar ki, hangarlar doldu taştı. Sonunda gemiler geldi. Tacir gemilerden birini benim için ayarladı ve içini fildişi doldurdu. "Yarısı senin!" dedi beni yolcu ederken. Başka armağanlar ve yolculuğum için yeterince altın da verdi.

Rahat bir yolculuktu, ama yine de önceki deneyimlerimden edindiğim bir önlem gereğince ilk limana yanaşıp mallarımı paraya çevirdim. Epey zengin olmuştum.

Aileme değerli armağanlar alarak birkaç tacirle birlikte Bağdad'a doğru yola çıktım. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra ilk işim, verdiği görevin başarıyla yerine getirildiğini söylemek üzere Halifemize koşmak oldu.

Benden bunca zaman haber alamayınca başıma kötü şeylerin geldiğini düşünmüş. Bu nedenle yaşadıklarımı anlattım. Hele fillerle ilgili *olanlara* çok hayret etti. Sözüne güvenilir biri olmasam asla bunların doğru olduğuna inanmazdı.

Böyle olduğu için de, hemen bütün bu anlattıklarımın ve daha önce anlattıklarımın altın harflerle yazılmasını ve saklanmasını emretti.

Eşim, çocuklarım ve dostlarım dönüşümü büyük bir sevinçle karşıladılar. İşte bu son yolculuğumdan beridir, gayet sakin bir yaşam sürmekteyim."

Böyle dedikten sonra Sindbad başını kendisini dinlemekte olan Hindbad'a çevirdi. "Gördüğün gibi dostum..." dedi, "cebimi dolduracak serveti de, gönlümü dolduracak mutluluğu da elde ettim."

"Efendim," dedi Hindbad yerinden kalkıp. Aynı anda da Sindbad'ın eline uzanıp öptü. "Kabul etmeliyim ki, benim yaşadıklarımdan çok daha büyük dertlerle boğuşmuşsunuz. Sahip olduğunuz her şeyi hak etmişsiniz. Bundan böyle huzurlu ve mutlu bir yaşam dilerim size."

Anlatacağı başka öykü kalmamasına rağmen, Sindbad dostundan her akşam yine yemeğe gelmesini istedi. "Bundan böyle kendini hırpalamana hiç gerek yok," dedi ona, cebine bir kese daha altın koyarken, "Sindbad ölünceye kadar senin dostun olacak."

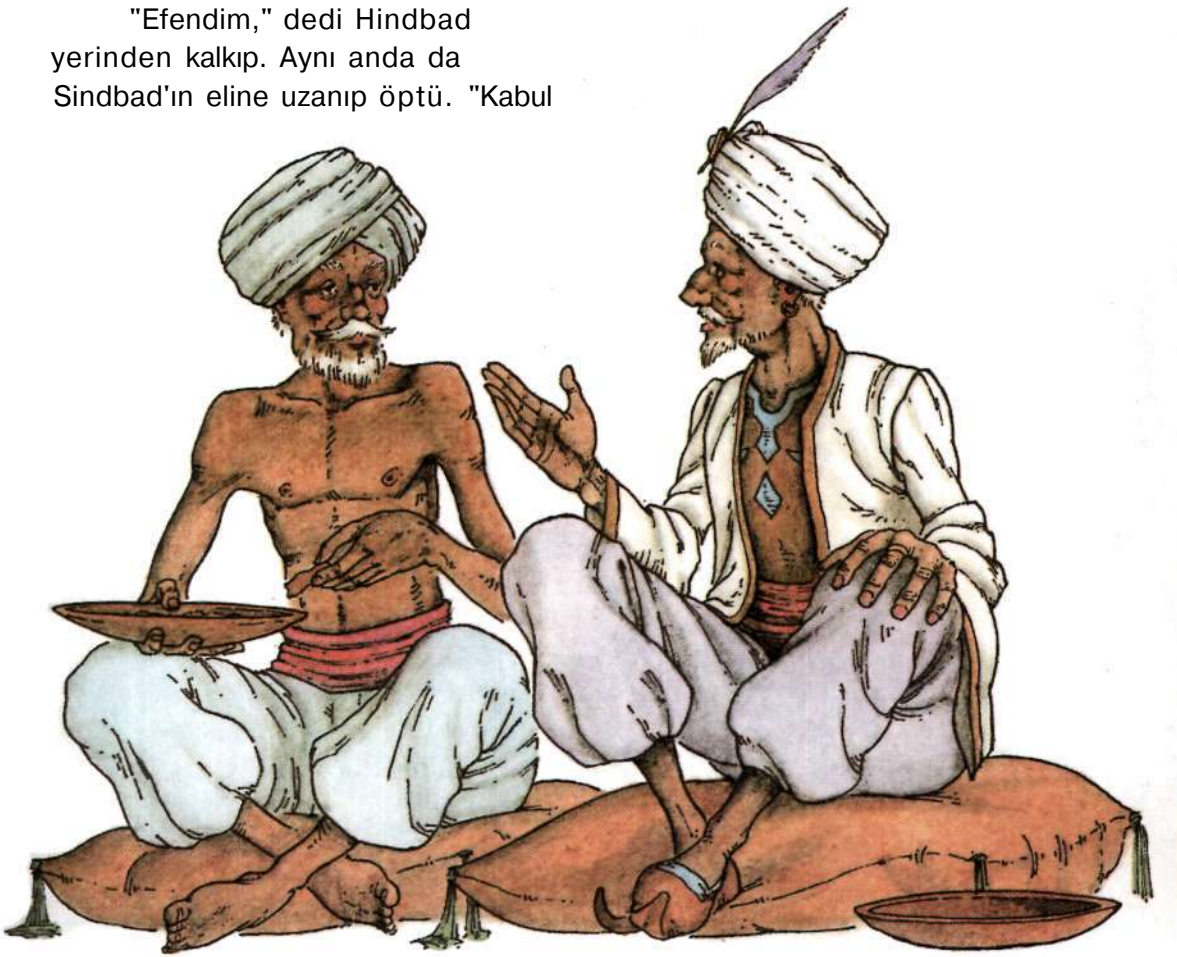

Bilimoyun

ACAR çay içmekten pek hoşlanmıyor. Kahvaltı ederken reçelli ekmeklerini öylece, bir şey içmeden yemeyi yeğliyor. Yalnız arada bir kakaolu süte itirazı yok. Bir gün mutfağa giderken böyle bir şey isteyip istemediğini sordum.

"Olabilir," dedi.

"Nasıl bir bardakta içersin?" dediğimde de, "Kalın cam bardakta!" dedi.

"Olur," dedim.

Tam mutfağa yönelmiştim ki, durdum. Çünkü Acar kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Güldü, güldü. Gülmesi biraz hafifleyince nefes aldı ve yeniden gülmeye başladı.

"Ne oldu?" dedim. Benim mutfağa gitmediğimi fark edince gülmesini kesti.

"Bir şey yok, biraz sonra gülecektik de ben biraz erken davrandım," dedi.

"Biraz sonra mı güleceğiz? Neden?"

"Hiiiç," dedi. "Az sonra konuşuruz bunu..."

Benimle birlikte mutfağa geldi. Az sonra öncekinden daha çok gülüyordu ve bu kez gülmesi boşuna değildi. Süt koyduğum kalın cam bardak ÇATIRR! diye çatlamış, süt olduğu gibi masanın üzerine yayılmıştı. Hemen bezi kapıp yere akmaya yönelen sütün yolunu kestim. Sonra da raftan daha kalın bir bardak alıp kalan sütü ona boşalttım. ÇAT! o da kırıldı. Ne oluyoruz, diye yine masaya yayılan sütü hizaya getirmeye çalıştım.

"Nedir bu? Bardak yeterince kalın değil miydi?"

"Kalındı," dedi Acar. "Fazla kalındı."

"Nasıl yani?"

"Yani kalın değil, ince bardak kullanmalıydın!"

"Haydi canım sen de!" diye bağırdım. "Kalın bardak daha sağlamdır. Bu nedenle de kalın bardağın daha dayanıklı olması gerekir."

"Hayır," dedi Acar ve der demez de çizgi filmini izlemek üzere içeri koştu. "Süt içmesem de olur," dedi giderken. Siz bana yardım edebilir misiniz? Kalın bardak ince bardaktan daha çabuk kırılabilir mi?

Geçen sayının cevabı:
1) Cam şişelerin dibi mercek gibi ışığı topluyor ve kuru yaprakları tutuşturuyor.
2) Mısır patlıyor çünkü içindeki su ısınınca aniden genleşiyor.

Kârtallar

Kartallar, Yeni Zelanda ve Antarktika dışında dünyanın her tarafında bulunurlar. Dağlık bölgelerde, deniz kıyısındaki yüksek kayalıklarda ya da yüksek ağaçlarda yaşarlar. Her yıl aynı yuvalarında yaşarlar. Bir çift karga birkaç kilometrelik bir alanı işgal edebilir. Amerika Birleşik Devletleri'nin Ohio eyaletinde bir kartal ailesinin 35 yıl boyunca aynı yuvada kaldığı belirlenmiştir. Her yıl bu yuvaya bir iki parça bir şey daha eklenmiş ve yine her yıl yuvada iki yeni yavru kartal büyütülmüştür.

Kartallar avını gökyüzünden ok gibi yere inerek güçlü pençeleriyle yakalarlar. Leş yedikleri de olur, ama genellikle taze avı yeğlerler. Kendilerinden daha ağır şeyleri kaldıramazlar. Ağır olan avlarını önce pençeleriyle ve gagalarıyla parçalara ayırarak temizlerler. Yuvalarına götürüp yavrularına sunmadan önce tavukların tüylerini yolarlar, tavşanların derilerini yüzerler ve balıkların başlarını koparırlar. Kartalların bebekleri kaçırdığına ilişkin öykülerin aslı yoktur. Asya'da kartallar avcılık için eğitilirler.

"Kuşların Kralı" olarak bilinen kartallar eski çağlardan bu yana Avrupa'da sadakat ve liderlik simgesi olarak algılanmıştır. Roma lejyonlarının simgesi kartaldı. Kartal, ilkel insanlar için de, uygar insanlar için de bir asalet ve güç simgesi olagelmiştir.

Bazı kızılderili kabileleri, Gökgürültüsü Kuşu adı verdikleri bir kartalın şimşek ve gökgürültülerinin nedeni olduğuna inanmışlardır. Kartal tüyünü yalnızca bir kahramanlık yaparak cesaretlerini kanıtlayanlar takabilir.

Kartallar tek eşlidir. Bütün yaşamları boyunca eş değiştirmezler. Yuvaya bıraktıkları bir ya da birkaç yumurtanın kuluçka dönemi altı-sekiz hafta sürer. Yavrular yavaş gelişir ve ancak üç ya da dört yaşına giren kartalların erişkinlere özgü tüyleri çıkar. En tipik kartal aquila cinsidir.

Keriman Abla'nın Kitap Sofrası

Kitabın Adı: La Fontaine'nin Masalları
Yazan: La Fontaine Çeviren: Orhan Veli Kanık
Resimleyen: Dağıstan Çetinkaya Yayınevi: Yapı Kredi Yayınları Tür: Masal • 93 sayfa
• 8 yaş ve üstü ISBN 975-08-0546-1

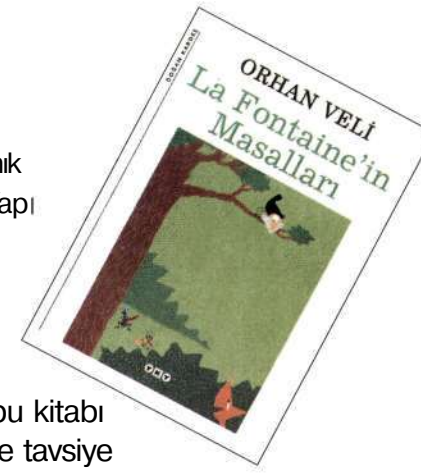

Hani He-man diye bir çizgifîlm vardı. Filmin sonunda Orko diye bir kahraman o bölümde bize verilen dersi söylerdi. (Sanki biz anlamıyormuşuz gibi.)

La Fontaine'nin masalları da böyledir. Hepsi bir ders verir. İşte böyle ders veren kısa ve kahramanları hayvanlar olan masallara FABL denir. (Söylemesi biraz zor ama idare edin.) Hemen hemen hepimiz La Fontaine (La Fonten diye okunuyor) masallarını okumuşuzdur. Okumadıysak da dinlemişizdir, dinlemediysek de bir La Fontaine Masalları kitabı görmüşüzdür. Görmediysek de bu masalların anlattığı şeyler mutlaka başımıza gelmiştir.

Peki ben bu kitabı neden size tavsiye ediyorum. Çünkü defalarca bu masalları okumuş olsam da bu kitapta farklı bir tat var. Masallar, masal sibi değil de ne bileyim şiir gibi, tekerleme Sibi, bazen şarkı sibi yazılmış. Yani Orhan Veli Kanık'ın dilinden okuyunca tadı daha bir başka oluyor. (Orhan Veli Kanık ünlü bir şairimizdir. İlk sayfada da bir şiiri var.) Bu tarz masal kitaplarında sörmeye alışık olduğumuz kadar çok resim olmasa da renkli resimli sayfaları var kitabın. Ayrıca söyleyeyim çok da iyi basılmış. Kapağı sert. Bir de ceket siydirmişler kapağa... Çok hoş yani. Hadi iyi okumalar...

HOROZLA İNCİ

Horozun biri bir gün inci bulur;
Alıp onu kuyumcuya doğrulur.
Kuyumcu ne istediğini sorar.
O da der ki - "Bu galiba mücevher;
Al da bunu, bana biraz darı ver;
O benim daha çok işime yarar."

Bir cahile bir kitap miras kalır;
Cahil de hemen, bu kitabı alır,
Yol üstündeki kitapçıya uğrar;
der ki: - "Bu kitabı vereyim sana,
Yerine üç beş kuruş ver bana;
O benim daha çok işime yarar."

iyi ÇOCUK Kitabının adresi

www.binbirKitap.com

özenle seçilmiş... indirimli...

Temmuz-Ağustos aylarında www.binbirKitap.com'dan
alışveriş yapan herKese
Kırmızıfare'nin 2006 sayılarından ilK 6'sı hediye?

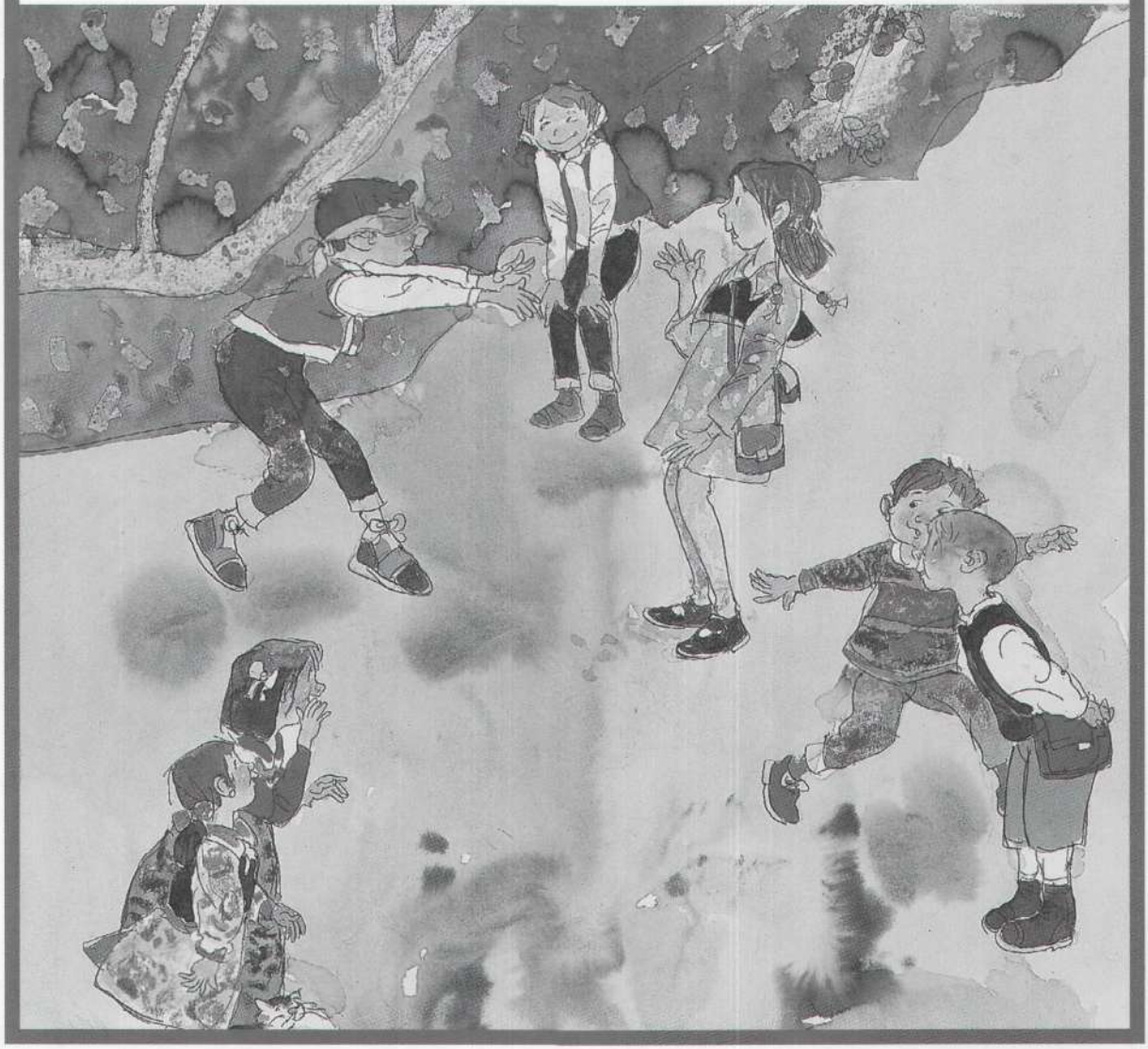

HARİKA BİR YAZDI!

Güneş bütün sıcaklığıyla kumsalı ısıtırken, şemsiyenin altında kardeşim Harika'ya KIRMIZIFARE okudum. Harika, öykü dinlemeyi seviyor. "Büyüyünce KIRMIZIFARE'leri kendim okuyacağım," diyor. Bence çabuk öğrenecek.
Sayıları öğrendi bile. Dün kumun üzerine "1" yazdı.

Mavibulut Yayıncılık
Perpa B Blok K: 11 N:1930 Okmeydanı İstanbul
T: 0212 320 21 30 • kirmizifare@superonline.com
mavibulut